

ikke i indeværende Sæstion fra Regjeringens Side vil blive forelagt noget Udkast til en ny Communallov, har jeg, tilfjyndet dertil fra flere Kjøbstæders Side, troet, at det ikke vilde finde Regjeringens eller Rigsdagens Misbilligelse, og at det ikke vilde blive kaldt et altfor temerrairt Lovgivningsforsøg, naar jeg søgte at tilveiebringe en Lov om en Forandring i de nuværende Betingelser for Afgang til at deeltage i Valget af og til at beklæde de vigtigere communale Tillidsposter i Communen, idet det ikke forekommer mig billigt, at en Reform i saa Henseende, som længe har været ventet af Kjøbstæderne, og som jeg troer med nogen Grund fordres, udskydes længere. Forordningen af 24de October 1837 har, som bekendt, udelukket alle de Indvaanere i Communen, som ikke have taget Borgerskab, fra at vælges eller at vælge til Borgerrepræsentationen og de øvrige comunale Commissioner i Communen. Er man derved gaaet ud fra den Forudsætning, at Ikke-Borgere skulle have mindre Interesse for Communens Bevaring og Udvikling end de egentlige Borgere, eller at det Skattebidrag, som Ikke-Borgere svare til Communens Udgifter, var ubetydeligt, saa troer jeg, at man deri har taget feil; men denne Feil er bleven større, efterhaanden som de senere Aars Lovgivning har knyttet en stor Deel Udgifter til Ligning paa Formue og Leilighed, hvorved altsaa de forhen bestaaende Forhold, at Grundelendomme og Næring var den Branche, der fortrinsviis udredevede Communeudgifterne, ere blevene meget forandrede, saaledes at saagodtsom i samtlige Kjøbstæder Ligning paa Formue og Leilighed er langt større end Ligning paa Grundeieendom og Næring. At Antallet af de Indvaanere, der saaledes ere udelukkede fra at vælges eller deeltage i Valgene til de communale Tillidsposter, ikke er ringe, og at det Skattebidrag, der svares af Ikke-Borgere er meget betydeligt, troer jeg, at Enhver vil vide, som er bekendt med Kjøbstædernes Forhold. Jeg har desovære ikke kunnet tilveiebringe et saadant Materiale, at jeg i Tal har kunnet meddele for alle Kjøbstædernes Vedkommende det Forhold, hvori Ikke-Borgerne staae til Borgerne; men jeg troer heller ikke,

at det med Tal behøver at bekræftes, at den nuværende Tilstand er urigtig og at den virker hen til en Adskillelse mellem Borgere og Ikke-Borgere, og tillige til, at flere gode Kræfter, som kunne benyttes og behøves, derved gaae tabte for Communen.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Forslaget, skal jeg tillade mig kortelig at bemærke, at det i og for sig synes naturligt, at Antallet af Borgerrepræsentanterne retter sig efter Antallet af de Repræsenterede. Efter de Regulativer, som ifølge Forordningen af 24de October 1837 skulle udarbejdes, er der for enhver især af Kjøbstæderne fastsat et bestemt Antal af Repræsentanter, som, saavidt jeg mindes, vexler mellem 5 og 18. Jeg troer vel, at det sidste Tal kan være passende, selv for de større Kjøbstæder, idet Administrationens Dygtighed naturligviis ikke beroer paa Antallet, men paa Dygtigheden af dem, der styre, og jeg troer ligeledes, at 5 omtrent er et passende Antal for de mindste Byers Borgerrepræsentationer. Men jeg har dog troet, at det maaffee var rettere at tage Tallet 6 end 5 som Minimum, fordi man derved tilveiebragte et lige Antal Borgerrepræsentanter, hvorved man i de fleste Kjøbstæder, hvor der ikke er mere end eet Magistratsmedlem, tilveiebragte et ulige Antal i Communalbestyrelsen, saaledes at der, hvor Meningerne ere deelte, Sagerne vilde finde deres Afgjørelse ikke blot ved Formandens Stemme, men ved absolut Majoritet. Dette er Grunden, hvorfor jeg har troet, at det var rettere at sætte Tallet 6 som Minimum end Tallet 5. Hvorvidt forøvrigt disse Tal hellere skulle ordnes ved Regulativer end ved Lov, er Noget, jeg skal henstille til videre Forhandling.

Det turde vel anses almindelig erkjendt, at gode Valg ikke kunne tilveiebringes ved at sætte en Censur for Valgbarheden, og at Valgerne meget snarere komme i Forlegenhed ved at træffe gode og hensigtsmæssige Valg, naar man gjør Censur for Valgbarheden noget høi, og det turde vel ligeledes anses erkjendt, at de Mænd i Communen, som paa Grund af deres Eiendom eller øvrige Formue udrede et for-